

IN MEMORIAM

Recordar: del llatí re-cordis, 'tornar a passar pel cor'.

Eduardo Galeano

Avui que puc, i m'he trobat amb l'oportunitat de poder-ho fer, vull passar i tornar a passar pel meu cor tots els moments, somriures, rialles, mirades, emocions, sentiments, silencis i paraules que hem compartit i vull conservar per sempre.

Hem de posar-li paraules a allò que és incomprendible, va comentar Gerardo Gutiérrez a l'Escola d'Estiu; és important fer aquestes coses i donar-nos la paraula. Jo tinc la possibilitat de fer-ho i vaig a donar-me la paraula per a parlar als nostres amics de les teues coses, no et puc demanar permís però estic segura que t'agradaria. Un dels últims dies que estiguérem junts em vas presentar un llibre, *Més enllà del gran riu*, i així vaig conèixer a la llebre que li va dir a l'ós rentador per acomiadar-se abans de creuar el gran riu: «Estaria bé que parlessis de mi amb l'ànec, l'elefant i el ratolí. A ells, els agrada molt escoltar contes i tu ja saps quins els podràs explicar».

Entre records, pensaments i paraules, faré un té de llàgrimes com el que va fer aquell *Búho en casa* d'Arnold Lobel, el *búho* que tu em vas presentar i jo vaig presentar als meus alumnes i més tard a les meues filles.

Aquestes coses, els contes, els records, les paraules, el té de llàgrimes, aniran ajudant a elaborar lentament el dol per la teua absència.

No em resulta difícil recordar la primera volta que et vaig veure en març del 89 a una adjudicació de places de mestres, hi havia molta gent, com diu Galeano, «un mar de fueguitos», però ja vaig apreciar que el teu foc enlluminava de forma diferent. Menys encara puc oblidar l'última vegada que ens vérem a ta casa el dia 27 d'abril i ens acomiadàrem amb un abraç, ignorants dels esdeveniments, sense imaginar-me que el temps, sempre en contra, em deixaria amb la solitud del teu record. Però aqueix abraç ha passat moltes vegades pel meu cor amb tota la càrrega de significat i relació amb la lectura, que com diu Italo Calvino: «L'aspecte en el qual l'abraç i la lectura s'assemblen més és que en el seu interior s'obrin temps i espais distints del temps i l'espai mesurables», això em conforta.

Al llarg del temps m'oferires compatir amb tu lectures, però mes especialment paraules, aquelles paraules que tu sabies molt bé combinar i amb les quals jugaves, aliades, còmplices i confidents, tu les estimaves i elles et corresponien com amants. Les paraules ben avingudes són màgiques i tu et converties en mag per donar-nos als que t'envoltaven el goig de gaudir amb elles, amb tu, perquè ets tu qui tenia la recepta màgica, utilitzant els ingredients adients per al millor resultat i fent-nos riure o emocionar. Igual

que Frederick, aquell ratolí que arreplegava provisions de raigs de sol, colors i paraules per a l'hivern, nosaltres continuarem gràcies a les provisions que tu anares arreplegant i ens has deixat.

Moltes vegades hem comentat com ens vam divertir durant aquell curs 90-91, ens vam riure moltíssim, però també vaig descobrir com gaudia veient als meus petits alumnes acariciant els llibres gràcies als teus consells. Jo t'escoltava atenta i esperava que amb aquelles paraules disfressades d'ironia i doble sentit arribara l'humor i que trencàrem amb rialles. I després, alguns anys més tard en les llargues vesprades, parlant i parlant, el temps s'aturava entre olors a sàndal i tarongina, i sabor a herba-sana i canella, anaves regalant-nos el teu entusiasme per qualsevol cosa que t'oferia la vida, anècdotes, comentaris, records..., omplies un espai i un temps amb la llum del teu foc. I això és el que tinc, el teu regal únic d'amistat, contes, lectures, els nostres amics, Joana, Pau... Una vegada vaig llegir que les coses més belles que hem llegit les devem a éssers estimats.

Sempre has tingut molt clar les coses prioritàries, el camí que havies de seguir, i així t'he trobat estiuejant a l'Escola d'Estiu, lluitant per l'escola pública i compromés amb la nostra llengua, però alhora has sabut gaudir de la música, el teatre, l'art, el cinema i sempre dels llibres. Aqueixos llibres que sense pressa però sense pausa heu anat seleccionant en el Col·lectiu de Literatura, conreant les llavors per tot arreu mitjançant les activitats d'animació a la lectura, i sense voler t'has convertit en un referent per a molts mestres.

A vegades m'apareix l'encant de la memòria involuntària i cada vegada que passe prop d'un gesmil, el seu aroma em porta a tu, a aquells records que tenies amb l'aroma d'un temps llunyà d'infantesa o adolescència, ara també són meus. Entre el temor i l'esperança de tornar altra vegada a espais compartits i trobar-te més proper o sentir olor a l'enyor i veure tot color absència, el meu cor batega calladament d'emoció.

Cada vegada que contaré un conte als amics, als meus alumnes o a les meues filles, tu estaràs en ell, estaràs amb mi.

Ara em beuré pausadament el té de llàgrimes, mentres pense com donar les gràcies per sentir-me tant afortunada d'haver-te conegut. Però el nostre amic Borges ho expressa amb genialitat i tendresa en els primers versos del poema «Otro poema de los dones»:

*Gracias quiero dar al divino
laberinto de los efectos y de las causas
por la diversidad de las criaturas
que forman este singular universo,
por... haver-te creuat en el meu camí, benvolgut amic.*

Pep Sempere
Per Sempre

Carolina MARTÍNEZ CORBÍ